KOMMISSIONENS AFGØRELSE

af 6. januar 1999

i henhold til bestemmelserne i Rådets forordning (EF) nr. 3286/94 om den brasilianske importlicensordning for stålplader

(meddelt under nummer K(1998) 4468)

(1999/44/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 3286/94 af 22. december 1994 om fastsættelse af fællesskabsprocedurer på området for den fælles handelspolitik med henblik på at sikre udøvelsen af Fællesskabets rettigheder i henhold til internationale handelsregler, navnlig regler fastlagt i Verdenshandelsorganisationens regi [1], senest ændret ved forordning (EF) nr. 356/95 [2], særlig artikel 11 og 14,

efter høring af Det Rådgivende Udvalg, og

ud fra følgende betragtninger:

A. **Procedure**

(1) Eurofer (Foreningen af Europæiske Stålproducenter) indgav den 30. april 1997 en klage i henhold til artikel 4 i forordning (EF) nr. 3286/94 (i det følgende benævnt »forordningen«) på vegne af sine medlemmer, som både er nationale sammenslutninger og individuelle selskaber i 12 af Den Europæiske Unions 15 medlemsstater, der tegner sig for over 90 % af produktionen af råstål i Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab.

(2) Klageren påstod, at importen af flade produkter af rustfrit stål til Brasilien er undergivet ikke-automatiske importlicenser. Efter Eurofer's opfattelse ændrede de brasilianske myndigheder, der er ansvarlige for importlicensudstedelsen, praksis i maj 1996, således at de kun udstedte licenser, hvis der var fastsat en betalingsfrist på højst tredive dage for den vare, der skulle importeres. Klageren nævnte, at de brasilianske myndigheder hverken havde givet meddelelse om ændringen eller en forklaring på, hvilket retsgrundlag der lå til grund for at afvise licensansøgninger fra importører af fællesskabsvarer, og at ændringen tilsyneladende skyldtes interne retningslinjer i den brasilianske administration.

(3) Ifølge klageren var håndhævelsen af den nye finansieringsfrist gradvis blevet skærpet i november 1996, hvor man begyndte at kræve en skriftlig forpligtelse til at overholde den af importørerne af stålprodukter, og igen i januar 1997, hvor der indførtes et nyt edb-kontrolsystem i forbindelse med udstedelsen af importlicenser (Siscomex).

(4) Endelig pegede klageren på, at en generel ordning for valutakurskontrakter ved importbetingelser (krav om forudgående afregning af valutakurskontrakter for importbetalinger, hvor betalingsbetingelserne er under 360 dage) blev vedtaget den 25. marts 1997 via den brasilianske præsidents Medida Provisória nr. 1569, som den brasilianske bank igen gennemførte ved Circular nr. 2747, der også blev vedtaget den 25. marts 1997. Eurofer påstod, at denne lovgivning ikke erstattede de særlige regler for udstedelsen af importlicenser for stålprodukter, men at den gav de brasilianske myndigheder mulighed for at håndhæve foranstaltningerne mere strengt og effektivt, specielt i forbindelse med stålprodukter.

(5) Klageren hævdede, at nævnte brasilianske praksis udgjorde en handelshindring i henhold til artikel 2, stk. 1, i forordningen, da den er en overtrædelse af Brasiliens internationale forpligtelser i henhold til WTO, og at sådanne hindringer skabte negative handelsmæssige virkninger for klageren.

(6) Klageren påstod navnlig, at den brasilianske importlicensordning for produkter af rustfrit stål var en overtrædelse af artikel XI, III:4 og X i GATT 1994 såvel som artikel 1, stk. 4, artikel 3, stk. 3, artikel 5 og artikel 1, stk. 9 i WTO-aftalen om importlicensprocedurer.

(7) Hvad angår de negative handelsmæssige virkninger, påstod klageren, at EF-producenternes og EF-eksportørernes handel påførtes alvorlige afbrydelser. Med indførelsen af den nævnte importlicensordning var mange importvarer blevet holdt tilbage i importhavnen, hvilket betød store ekstraomkostninger. Desuden betød afskaffelsen af de sædvanlige betalingsbetingelser på 180 dage, at importørerne ikke længere var i stand til at købe

[1] EFT L 349 af 31. 12. 1994, s. 71.
[2] EFT L 41 af 23. 2. 1995, s. 3.

varer, medmindre producenten eller eksportøren var rede til at bære omkostningerne til en længere betalingsperiode, hvilket lagde yderligere finansielle byrder over på producenten eller eksportøren og gjorde deres salg urentabelt. Den usikkerhed, som importordningen havde skabt, betød, at ordrer blev forsinket, og potentielle nye ordrer gik tabt på bekostning af EF-erhvervsgrenen.

(8) Klagen indeholdt umiddelbart tilstrækkelige beviser til at berettige indledningen af en fællesskabsprocedure for undersøgelse i henhold til artikel 8 i forordningen. Kommissionen indledte derfor en sådan procedure [1] den 27. juni 1997.

B. Den brasilianske regerings svar til kravet om en betalingsfrist på 30 dage for udstedelse af ikke-automatiske licenser

(9) Efter indledningen af undersøgelsen underrettede den brasilianske regering i en besvarelse af et spørgeskema Kommissionens tjenestegrene om, at listen over varer, som er undergivet ikke-automatiske importlicenser, snart ville blive ændret og ikke længere ville omfatte varer, som henhører under KN-kode 7219 og 7220 som nævnt i klagen i henhold til forordning (EF) nr. 3286/94. De brasilianske myndigheder bekræftede dette den 25. august 1997 og sendte en kopi af den foranstaltning (Comunicado nr. 23 af Departamento de Operações de Comércio Exterior (DECEX) af 11. august 1997, som offentliggjordes den 13. august og trådte i kraft ved offentliggørelsen), hvorved ændringen var sket. Bekræftelsen blev nærmere beskrevet den 11. december 1997, hvor de brasilianske myndigheder forklarede, at de pågældende varer nu er undergivet den automatiske importlicensordning, og at der ikke er krav om særlige betalingsbetingelser forbundet med udstedelsen af sådanne automatiske licenser.

(10) Det var vigtigt, at varerne blev fjernet fra listen over varer, som er undergivet ikke-automatiske licenser, da ikke-automatiske importlicenser var de eneste håndgribelige administrative midler til at håndhæve kravet om den særlige 30-dages betalingsfrist. Klageren kunne kun indhente skriftligt bevis for forpligtelsen til at overholde en sådan betalingsfrist i forbindelse med individuelle afgørelser, hvor det blev nægtet at udstede ikke-automatiske importlicenser.

(11) Under disse omstændigheder kan det fastslås, at man kan sætte lighedstegn mellem fjernelsen af de i klagen nævnte varer fra listen over varer, der er undergivet ikke-automatiske licenser, og fjernelsen af den handelshindring, der nævnes i klagen med hensyn til kravet om den særlige betalingsfrist.

C. Den brasilianske lovgivning om en generel ordning for valutakurskontrakter ved betaling af importerede varer

(12) Den brasilianske lovgivning om en generel ordning for valutakurskontrakter ved betaling af importerede varer, der blev vedtaget den 25. marts 1997, foreskriver, at importørerne er tvunget til at indgå kontrakter om valutaoperationer i en lokal bank inden for en vis frist i henhold til betalingsbetingelserne for de pågældende varer, i tilfælde hvor disse betalingsbetingelser er mindre end 360 dage. Det betyder, at importørerne skal stille sikkerhed i den pågældende bank indtil det tidspunkt, hvor fakturaen er betalt, eller de skal betale en præmie for valutakurskontrakten til en lokal bank.

(13) Ifølge de brasilianske myndigheder afhænger hverken udstedelsen af importlicenser eller toldbehandlingen af varer af, om denne ordning overholdes. Følgerne af, at ordningen ikke blev overholdt, ville være, at den brasilianske centralbank krævede bøder. For at få klarhed over ordningens anvendelsesområde og virkninger og for at få fastslået, om den er forenelig med internationale handelsregler, har Kommissionen ført nøje tilsyn med nævnte brasilianske lovgivning, siden den blev vedtaget. Det Europæiske Fællesskab har i den forbindelse handlet på multilateralt niveau og indledte konsultationer i henhold til de relevante WTO-bestemmelser i januar 1998.

D. Seneste udvikling

(14) Siden 1996 synes de brasilianske myndigheder at have tendens til både at håndhæve handelsforanstaltninger med restriktive virkninger for bestemte følsomme sektorer på en uigennemsigtig måde og til at vedtage horisontal lovgivning, som i hvert fald rummer mulighed for at påvirke importen negativt. Det stigende antal undersøgelsesprocedurer, der allerede er indledt eller påtænkes indledt i henhold til forordning (EF) nr. 3286/94, i forbindelse med klager fra europæiske eksportører, er klart tegn på en sådan tendens.

(15) I forbindelse med en klage fra den belgiske tekstilindustrisammenslutning, FEBELTEX, indledte Kommissionen en undersøgelsesprocedure i henhold til forordningen den 27. februar 1998 [2].

[1] EFT C 197 af 27. 6. 1997, s. 2.

[2] EFT C 63 af 27. 2. 1998, s. 2.

Denne procedure vedrører den ikke-automatiske importlicensordning, og den måde, ordningen har udviklet sig på, gennem bl.a. obligatoriske importbetalingsbetingelser og minimumimportpriser.

(16) Ovennævnte procedure handler især om ordningens virkninger for visse tekstilvarer, men også om en praksis, som ligner den praksis, der er genstand for denne afgørelse. Så selv om proceduren er afsluttet, vil Kommissionen fortsat kunne føre tilsyn med den importlicensordning for stålplader, der i øjeblikket anvendes i Brasilien.

E. **Henstilling**

(17) Undersøgelsesproceduren vedrørende den brasilianske importlicensordning for stålplader bør derfor afsluttes —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Undersøgelsesproceduren vedrørende den brasilianske importlicensordning for stålplader, der indledtes den 27. juni 1997, afsluttes hermed.

Artikel 2

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for offentliggørelsen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

Udfærdiget i Bruxelles, den 6. januar 1999.

På Kommissionens vegne

Leon BRITTAN

Næstformand